

31/5/2012

**ΕΤΗΣΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΕΒ
31/05/2012**

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ
κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ**

Κύριε Πρωθυπουργέ,
Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι,

Σε τούτη την κρίσιμη συγκυρία, όπου όλα αλλάζουν και όλοι κρίνονται, ύστερα από 6 χρόνια στο πηδάλιο του Συνδέσμου μας, τα μέλη του ΣΕΒ με επιφόρτισαν με την ευθύνη μιας ακόμη θητείας. Ταυτόχρονα, επικύρωσαν την εκλογή ενός νέου διοικητικού συμβουλίου που σηματοδοτεί την ανανέωση και συσπείρωση του ΣΕΒ, με την παρουσία δημιουργικών προσώπων, νέων και παλαιών, που εκπροσωπούν τις πιο ισχυρές επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα από τη βιομηχανία και τις υπηρεσίες.

Για εμάς η σημερινή εκλογή δεν αποτελεί μόνο επιλογή συνέχειας, αλλά και **εντολή αλλαγής**. Η ευθύνη που αναλαμβάνουμε είναι μεγάλη σε μία εποχή όπου η χώρα υποβαθμίζεται, το κράτος διαλύεται, οι πολίτες υποφέρουν και αγωνιούν, η οικονομία πνέει τα λοίσθια.

Εμείς, στον χώρο της ιδιωτικής οικονομίας, βιώνουμε την καταστροφή του παραγωγικού ιστού της χώρας, επειδή χρεοκόπησε ο δημόσιος τομέας. Καθημερινά, στις δουλιές μας, αντιμετωπίζουμε τη δραματική πτώση των πωλήσεων, την ασφυκτική έλλειψη ρευστότητας, την απόλυτη αδυναμία δανεισμού, το εξαιρετικά υψηλό κόστος του χρήματος, σωρεία έκτακτων και ειδικών φόρων στην παραγωγή που επιβαρύνουν το κόστος, τη συσσώρευση ζημιών, την αδυναμία να διατηρήσουμε το προσωπικό μας και την καταρράκωση της αξίας των επιχειρήσεών μας.

Για όλα αυτά, όμως, η ευθύνη δεν βαρύνει εμάς τους επιχειρηματίες και τα στελέχη μας. Η κατάρρευση των δημόσιων οικονομικών δεν οφείλεται σ' εμάς. Εμείς, περισσότερο από κάθε άλλον, και φόρους πληρώσαμε και εισφορές καταβάλαμε με συνέπεια. Διατηρήσαμε θέσεις εργασίας μέσα στη λαίλαπα της ύφεσης. Στηρίξαμε, όσο μπορούσαμε, την προσπάθεια για τη διαφύλαξη της κοινωνικής συνοχής.

Η χρεοκοπία οφείλεται στην κακή πολιτική διαχείριση του δημόσιου τομέα.

Η ευθύνη βαρύνει αποκλειστικά το πολιτικό σύστημα και το πολιτικό προσωπικό.

Ο πυρήνας της εθνικής μας κρίσης είναι το πολιτικό πρόβλημα.

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι,

Ζήσαμε το τέλος της μεταπολίτευσης. Αντιμετωπίζουμε τις προκλήσεις μιας νέας πραγματικότητας. Καλούμαστε να προσαρμοστούμε σε αυτήν και να δράσουμε –με ρεαλισμό, με πίστη στις δυνάμεις μας, με αυξημένη ευθύνη. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τις αλλαγές που συντελούνται μπροστά στα μάτια μας. Και να πάρουμε το μέλλον στα δικά μας χέρια. Δεν έχουμε πλέον την πολυτέλεια να είμαστε παρατηρητές –είμαστε αναγκασμένοι να γίνουμε πρωταγωνιστές. Η κρίση που σάρωσε το παλιό μάζ επιστρατεύει: **μια νέα επιχειρηματική τάξη** καλείται σήμερα να χειραφετηθεί, ν' αναλάβει τα ηνία του αναπτυξιακού μας μέλλοντος και να εγγυηθεί την ευρωπαϊκή προοπτική του τόπου. Αυτό είναι το συμφέρον μας, που ίσως πολλοί δεν βλέπουν. Αυτός είναι τώρα ο ρόλος μας, που δεν μπορούμε να αποφύγουμε.

Φίλες και φίλοι,

Πριν από ένα ακριβώς χρόνο, από το βήμα αυτό, είχα προτείνει τη διεξαγωγή ενός δημοψηφίσματος, που θα έθετε τον λαό ενώπιον ενωπίω με το μέλλον του. Το ερώτημα –που τότε προτείναμε να τεθεί στην κοινή γνώμη, είναι αυτό που όψιμα κυριαρχεί στην προεκλογική αντιδικία:

Είμαστε διατεθειμένοι να καταβάλουμε την προσπάθεια και τις θυσίες που απαιτούνται για να γίνουμε μια ευρωπαϊκή χώρα, με τη βοήθεια αλλά και τους όρους των εταίρων μας; Ή

Προτιμούμε να κατέβουμε από το ευρωπαϊκό τρένο, για να πορευτούμε μόνοι και αβοήθητοι στην εξαθλίωση;

Μια καθαρή απάντηση του ελληνικού λαού, τότε, θα είχε λύσει τα χέρια όσων πάσχιζαν για να πάμε μπροστά, και θα είχε αφοπλίσει όσους δημαγωγούσαν για να μας κρατήσουν πίσω. Αλλά, η παρέμβασή μας ξεσήκωσε τη λυσσαλέα αντίδραση όλων των κομμάτων, που έχουν μάθει τον λαό να εκφράζεται μόνο με τη δική τους μεσολάβηση. Η πρότασή μας έδινε **μια τελευταία ευκαιρία στις δύο τότε κυρίαρχες παρατάξεις να διασωθούν**, παρέχοντάς τους μια κοινή βάση λαϊκής συναίνεσης και την πολιτική νομιμοποίηση για να κάνουν τις εθνικά αναγκαίες μεγάλες αλλαγές. Αντ' αυτών, όμως, επιβλήθηκαν μέτρα που βάθυναν την κρίση και έφεραν σε απόγνωση τους πολίτες –για να καταλήξουμε έτσι στην κατακερματισμένη και αδιέξοδη ψήφο του Μαΐου.

Ο στοιχειώδης ρεαλισμός ωστόσο, που διακρίνει την επιχειρηματική κοινότητα, επιβάλλει να ξεχωρίσουμε τα **δυναμικά στοιχεία** που εμπεριέχει αυτή η ανατρεπτική λαϊκή ετυμηγορία. Και το κατ' εξοχήν δυναμικό μήνυμα της κάλπης του Μαΐου είναι, ότι **ο λαός έχει ήδη προσπεράσει τα εκβιαστικά διλήμματα** που επιχειρούν σήμερα να του θέσουν οι μνηστήρες της εξουσίας, παλαιοί και νέοι, ενόψει του δεύτερου εκλογικού γύρου του Ιουνίου.

Έχει ξεπεραστεί πλέον το δίλημμα μέσα ή έξω απ' την Ευρώπη. Μόνο κάποιες μικρές, περιχαρακωμένες μειοψηφίες αρνούνται το ευρωπαϊκό κεκτημένο, το οποίος ουδείς υπεύθυνος φορέας διανοείται να στερήσει από τον ελληνικό λαό. Η εθνική απομόνωση και η επιστροφή στην κατοχική δραχμή είναι το εφιαλτικό όνειρο κάποιων ιδεοληπτικών –ίσως και η ανομολόγητη επιδίωξη μεμονωμένων συμφερόντων– που βρίσκονται έξω απ' αυτήν την αίθουσα. Δεν βρίσκουν θέση, όμως, σε κανένα πολιτικό λόγο ή

πρόγραμμα με σοβαρή απήχηση. Όσο στρεβλά ή μνησικάκι κι αν αντιμετωπίζουμε την Ευρώπη, θέλουμε να μείνουμε στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Αυτό το διαδηλώνουν σήμερα ακόμα και πολιτικοί, οι οποίοι μέχρι χθες εμφανίζονταν πολύ επιθετικοί απέναντι στην ευρωζώνη. Φαίνεται ότι έχουν, ευτυχώς, συνειδητοποιήσει πόσο αβάσταχτο θα ήταν το κόστος μιας εξόδου της χώρας από αυτήν.

Έχει ξεπεραστεί επίσης το δίλημμα μνημόνιο ή αντιμνημόνιο. Στην πράξη, άλλωστε, όλοι αποδείχθηκαν αντιμνημονιακοί –ακόμα και τα κόμματα που υπέγραψαν τα δύο μνημόνια. Σε ποιο κόμμα αλήθεια ανήκαν οι εργατοπατέρες που οργάνωναν καταλήψεις και απεργίες ενάντια σε κάθε μέτρο που έθιγε τις συντεχνίες του δημοσίου, σε κάθε απόπειρα να περιοριστεί το ανοικονόμητο κράτος; Σε ποιο κόμμα ανήκαν οι πρόεδροι των κλάδων που αντιστάθηκαν μέχρις εσχάτων στο άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων τους; Ή, μήπως, ήταν ακομμάτιστοι τεχνοκράτες οι υπουργοί και οι βουλευτές που υπονόμειναν τις διαρθρωτικές αλλαγές, είτε κωλυσιεργώντας είτε ψηφίζοντας νόμους που δεν εφαρμόζονταν;

Στο σύνολό του το πολιτικό μας σύστημα περιορίστηκε αυτά τα δυόμισυ χρόνια να αποκρούει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, τα μέτρα της τρόικας –χωρίς όμως να αντιπροτείνει κάποιο εναλλακτικό, εθνικό σχέδιο εξόδου από την κρίση. Στο σύνολό του το πολιτικό σύστημα υπόσχεται σήμερα ότι θα επαναδιαπραγματευθεί σε φιλολαϊκή βάση τους όρους της βοήθειας που μας προσφέρουν οι εταίροι μας. Δεν μας παρουσιάζει, όμως, ένα ολοκληρωμένο και ρεαλιστικό πρόγραμμα διαπραγμάτευσης και **σιωπά στο κρίσιμο θέμα των διαρθρωτικών αλλαγών.**

Κι ωστόσο, καμία διαπραγμάτευση δεν μπορεί να είναι πειστική, αν δεν εμπεριέχει αυτές τις μεταρρυθμίσεις. Αποτελούν ένα ευρωπαϊκό κεκτημένο, που μας το έχουν στερήσει οι πολιτικοί μας. Αυτές οι αλλαγές είναι που θα σαρώσουν τις αντιστάσεις του παλιού και θα φέρουν κάτι το πραγματικά καινούργιο στο προσκήνιο. **Είναι μία κεντρική πολιτική επιλογή κι όλα τα κόμματα έχουν χρέος να μας ξεκαθαρίσουν πώς την αντιμετωπίζουν.**

Στις 6 Μαΐου ο λαός ψήφισε **κατά της λιτότητας, αλλά όχι και κατά της Ευρώπης.** Ανέτρεψε ένα τελματωμένο σύστημα, όχι τον εθνικό μας προσανατολισμό. Οι νέοι συσχετισμοί που διαμόρφωσε στο πολιτικό σκηνικό, αντιστοιχούν σε αλλαγές που συντελούνται σε ολόκληρη την Ευρώπη. Γι' αυτό και η κάλπη της 17^{ης} Ιουνίου θέτει νέα διλήμματα, νέες προκλήσεις –για όλους μας και για τον τόπο.

Για να παίξουμε όμως, εμείς οι επιχειρηματίες, ενεργό ρόλο στις εξελίξεις που έχουμε μπροστά μας, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τι αφήνουμε πίσω μας.

Η κρίση του 2009 που έφερε τη χώρα στα πρόθυρα της άτακτης χρεοκοπίας, μάς έθεσε αντιμέτωπους με την πρόκληση του ριζικού εκσυγχρονισμού του κράτους, της οικονομίας, της ίδιας της κοινωνίας μας. **Με την ανάγκη μιας βαθιάς αλλαγής, που ισοδυναμούσε με ειρηνική επανάσταση. Η επανάσταση απέτυχε.** Η αναγκαία εθνική αλλαγή προσέκρουσε στη λυσώδη αντίσταση που προέβησαν τα πελατειακά κυκλώματα, τα κρατικοδίαιτα συμφέροντα, οι κομματικοί στρατοί των βολεμένων. Συκοφαντήθηκε ως έξωθεν επιβολή και «νέα κατοχή» από τον υπερδεξιό και υπεραριστερό λαϊκισμό. Εφαρμόστηκε κατά τρόπο κοινωνικά άδικο και οικονομικά αποτυχημένο. Υπονομεύθηκε, πολιτικά και ηθικά.

Η επανάσταση του εκσυγχρονισμού προδόθηκε από τους φυσικούς εκφραστές της –τα κόμματα του ιδιόμορφου αστικού μας συστήματος. Από τους κόλπους τους δεν προέκυψε μια γνήσια μεταρρυθμιστική βούληση, δεν αναδείχθηκε μια βιώσιμη πρόταση εκσυγχρονισμού με ευρεία κοινωνική απήχηση. Αντιμετώπισαν την κρίση εμμένοντας σ' αυτά που ήξεραν και μας κατάντησαν έτσι. Υποτάχθηκαν στους πελάτες τους και

έχασαν την κοινωνία. Την παρέδωσαν στην προπαγάνδα των κατ' επάγγελμα φίλων του λαού. Αυτών που στα πεζοδρόμια και στα τηλεπαράθυρα εκτόξευαν κατάρες και μοίραζαν δωρεάν υποσχέσεις.

Επιτρέψαμε έτσι να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για μία **οιονεί αντεπανástαση** – που ευαγγελίζεται κραυγαλέους οικονομικούς και θεσμικούς αναχρονισμούς, καλλιεργεί ένα κλίμα αντιευρωπαϊκό, επαγγέλλεται ένα μέλλον που μοιάζει με το χρεοκοπημένο παρελθόν. Γνωρίζω τους φόβους σας, και κατανοώ την αγωνία σας. Υπάρχει πράγματι, σήμερα, ο κίνδυνος να επιχειρηθεί μία **παλινόρθωση** του κομματικού κράτους και του πελατειακού μοντέλου ανάπτυξης, με άλλοθι την αποτυχία του μνημονίου. Υπάρχει, σήμερα, ο πειρασμός να εγκαταλειφθεί κάθε προσπάθεια ουσιαστικής αλλαγής, όσο συντηρείται στους πολίτες η αυταπάτη ότι μπορούν να παραμείνουν πελάτες ενός βολικού κράτους προστασίας και μονιμότητας, με χορηγό την Ευρώπη. Όσο ευδοκιμούν εκείνοι που εμπορεύονται ψευδαισθήσεις και τοκίζουν τη λαϊκή οργή, η Ελλάδα αυτοκαταδικάζεται σε μια πολύ μακριά σκοτεινή διαδρομή –με άδηλη κατάληξη.

Κι ωστόσο, όποιος είναι ρεαλιστής, πρέπει να παραμένει αισιόδοξος. Η ευρωπαϊκή και παγκόσμια οικονομική πραγματικότητα της ελεύθερης οικονομίας και των ανοιχτών αγορών, βάζει συγκεκριμένες προδιαγραφές για την ανάπτυξη και την ευημερία. Και συγκεκριμένα όρια στους τρόπους αντιμετώπισης της σημερινής κρίσης. **Τα όρια αυτά, η όποια αυριανή κυβέρνηση δεν θα μπορέσει –ακόμη κι αν το ήθελε– να τα αγνοήσει.** Αν το αποτολμούσε, θα διέβρωνε το ευρωπαϊκό μας κεκτημένο και θα προκαλούσε ανήκεστο βλάβη στον τόπο –γεωπολιτική, οικονομική και κοινωνική. Αυτό θα ισοδυναμούσε και με την πολιτική της αυτοκτονία –θα καταπλακωνόταν και η ίδια από τις καταστροφικές συνέπειες του ιδεολογικού αυτισμού της.

Πιστεύω ωστόσο ότι, σύσσωμη η κοινωνία μας, θα στεκόταν απέναντι σε σενάρια επαναστατικής γυμναστικής και βέβαιης καταστροφής. Με την ψήφο τους στις 6 Μαΐου οι πολίτες πράγματι απονομιμοποίησαν το δεύτερο μνημόνιο. Εντολή τους όμως είναι η **προσπάθεια αλλαγής του σε συνεννόηση με τους εταίρους μας –και όχι η άνευ όρων καταγγελία του.** Αυτήν την επιδίωξη έχουν άλλωστε ενστερνισθεί και προτάσσουν σήμερα όλες οι υπολογίσιμες δυνάμεις του πολιτικού μας φάσματος. Είναι στόχος ευκαίος και εφικτός –γιατί η ίδια η Ευρώπη αλλάζει. Συνειδητοποιεί σταδιακά ότι η Ελλάδα είναι μέρος της ευρύτερης ευρωπαϊκής κρίσης, που απειλεί το ίδιο το ενιαίο νόμισμά της, το ίδιο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Αναγνωρίζει πως αν δεν μεταμορφωθεί, θα διαλυθεί. Γι' αυτό η ανάπτυξη αρχίζει να αποκτά τουλάχιστον ίση σημασία με τη δημοσιονομική πειθαρχία, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα συμπεριφέρεται όλο και περισσότερο ως μία πραγματική κεντρική τράπεζα. Και η πορεία για την αποκατάσταση του ευρώ στο βάθρο του ενιαίου νομίσματος μέσω της έκδοσης ευρωομολόγων, δεν προκαλεί πλέον τόσες αντιδράσεις.

Μέσα σ' αυτήν την Ευρώπη που αλλάζει, **η επανατοποθέτηση του ελληνικού προβλήματος πρέπει να καταστεί εθνικός υπερκομματικός στόχος.** Μπορεί να επιτευχθεί, αρκεί η αόριστη αναθεωρητική βούληση των προεκλογικών διακηρύξεων να μετατραπεί γρήγορα σε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο. Στους εταίρους μας πρέπει να καταθέσουμε δικούς μας ρεαλιστικούς στόχους για την προσαρμογή του μνημονίου και όχι να βάζουμε τυφλά στοιχεία. Μπορούμε να πείσουμε, δεν μπορούμε να εκβιάσουμε. Ο αναθεωρητικός άνεμος που πνέει στην Ευρώπη, ευνοεί μια Ελλάδα που προσβλέπει στην ευρωπαϊκή βοήθεια για ν' αλλάξει –θα αγνοήσει όμως μια Ελλάδα που κάνει ό,τι μπορεί για να βουλιάξει... Αν θέλουμε να είμαστε συνιδιοκτήτες και όχι ενοικιαστές στην ευρωζώνη, πρέπει να πάψουμε να φερόμαστε σαν απροσάρμοστοι συγκάτοικοι!

Φίλες και φίλοι,

Δεν υπάρχουν βεβαιότητες σε μια εποχή γεμάτη αβεβαιότητα. Όπως δεν υπάρχουν επιλογές χωρίς κόστος και ρίσκο σε μια οριακή κατάσταση σαν τη δική μας. Ο φόβος είναι όμως ο χειρότερος σύμβουλος. Η άρνηση της πραγματικότητας, η χειρότερη δυνατή επιλογή. Δυόμισυ χρόνια τώρα, ο λαός υφίσταται κι εμείς ανεχόμαστε μια κρίση που, αντί να συνεγείρει τη χώρα, τη διαλύει. Ας μιλήσουμε λοιπόν ξεκάθαρα: η κρίση που βιώνουμε δεν αφορά το μνημόνιο. Ούτε το δίλημμα ευρώ ή δραχμή. Ούτε καν το ερώτημα μέσα ή έξω από την Ευρώπη. Σε αυτά ο λαός και οι κύριες πολιτικές δυνάμεις έχουν απαντήσει. Εκείνο που **μένει ωστόσο ν' απαντηθεί είναι αν η ελληνική κοινωνία θέλει πράγματι ν' αλλάξει και αν υπάρχουν πολιτικοί και κοινωνικοί φορείς ικανοί να πραγματοποιήσουν τον άθλο της αλλαγής.** Αυτό είναι το πραγματικό μετεκλογικό διακύβευμα. Γιατί μέχρι τώρα, και το πολιτικό μας σύστημα και οι πολίτες αντιμετώπισαν το πρόβλημα κλείνοντας πεισματικά τα μάτια απέναντι στην πραγματικότητα. Αντί ν' αναζητούμε λύσεις, το ρίξαμε στις αλληλοκαταγγελίες. Αντί να αποδεχτούμε τα λάθη μας, φορτώνουμε το φταίξιμο στους διεθνείς τοκογλύφους, στους ανάλγητους Ευρωπαίους, στην τρόικα, στους προδότες της πατρίδας. Δυόμισυ χρόνια τώρα αντιστεκόμαστε και στρουθοκαμηλίζουμε. Δυόμισυ χρόνια τώρα έχουμε παγιδευτεί στις κόκκινες γραμμές των κομμάτων, των συντεχνιών, των συνδικάτων, των κρατικοδίαιτων συμφερόντων. **Δεν πάει άλλο!** Στις εκλογές που έγιναν ο λαός με την ψήφο του ξεκαθάρισε σε μεγάλο βαθμό ένα άρρωστο τοπίο. Στις εκλογές που έρχονται θα μας ξεκαθαρίσει με ποιό συνασπισμό εξουσίας θέλει να πορευτεί –για να αναθεωρήσει το ίδιο του το μέλλον.

Αφήνουμε πίσω μας το κουφάρι της μεταπολίτευσης, αλλά θα ξαναβρούμε μπροστά μας την **ανάγκη** της αλλαγής. Αυτή είναι η αδήριτη πρόκληση για όσες δυνάμεις, πολιτικές και κοινωνικές, φιλοδοξούν να πρωταγωνιστήσουν στη νέα εποχή, πέρα από τις όποιες διαφορές ή ιδεολογικές αντιθέσεις. **Δεν είμαστε διχασμένοι σε μνημονιακούς και αντιμνημονιακούς.** Όλοι λέμε ΟΧΙ στις κοινωνικά άδικες περικοπές, στα οριζόντια μέτρα, στα χαράτσια, στα λουκέτα και τις απολύσεις. Αλλά, όλοι μαζί πρέπει να πούμε:

- ο ΝΑΙ στην ανάγκη ριζικής αλλαγής ενός φαύλου και παρασιτικού κράτους, που πρέπει να μειωθεί, να πάψει να τρέφεται από το υστέρημα της παραγωγικής οικονομίας, να γίνει επιτελικό και αποτελεσματικό, και να τεθεί στην υπηρεσία όλων των πολιτών.
- ο ΝΑΙ στην ανάγκη ριζικής αλλαγής του μοντέλου της καταναλωτικής ανάπτυξης με δανεικά και χαριστικές παροχές, στην παραγωγική ανασυγκρότηση με εμπροσθοφυλακή μια ιδιωτική πρωτοβουλία, δυναμική, εξωστρεφή, καινοτόμα, που θα αναδείξει όλο τον αναξιοποίητο πλούτο της χώρας και τη δημιουργικότητα του ανθρώπινου δυναμικού της.

Όλοι μαζί πρέπει να πούμε:

- ο ΝΑΙ στην ανάγκη ριζικής αλλαγής ενός πολιτικού συστήματος ξεπερασμένου και μοιραίου, εθισμένου στον κομματισμό και τον εκμαυλισμό του λαού, στην αναδημιουργία ενός πολιτικού σκηνικού με ανανεωμένους φορείς και πρόσωπα ικανά να μιλούν ουσιαστικά και να δουλεύουν παραγωγικά, να ξεχωρίζουν για τις ιδέες τους και να διακρίνονται με το έργο τους.
- ο ΝΑΙ στην ανάγκη ριζικής αλλαγής της κυρίαρχης νοοτροπίας που έκανε ιδεολογία τη μίζα, την αργομισθία και την αρπαχτή, στην ανάδειξη του προτύπου ενός Έλληνα δημιουργικού, που δεν ζητιανεύει, αλλά κατακτά μια θέση στον σύγχρονο κόσμο της προόδου και της ευημερίας.

Αυτοί είναι οι άξονες μιας **εθνικής ριζοσπαστικής δράσης μακράς πνοής**, όπως απαιτούν οι καιροί. Αυτή είναι η βάση μιας νέας εθνικής συμφωνίας με την Ευρώπη, που θέλει να μας βοηθήσει, αλλά δεν τη βοηθούμε. Αυτό είναι το σύγχρονο εθνικό σχέδιο, στο οποίο **όλοι είναι υποχρεωμένοι να στρατευθούν –η Αριστερά για να αποδείξει ότι μπορεί να κυβερνήσει, η Δεξιά για να δείξει ότι μπορεί να ανασυγκροτηθεί**. Όσες εκλογές κι αν κάνουμε, όποιες κυβερνήσεις κι αν σχηματισθούν, αν δεν υπάρχει ένας βιώσιμος εθνικός σκοπός, τα όποια κομματικά σχήματα είναι καταδικασμένα ν' αποτύχουν. **Αν δεν υπηρετήσουν την ανάγκη της Αλλαγής, βιώσιμη Ελλάδα δεν μπορεί να υπάρξει.**

Αγαπητοί φίλοι,

Δεν είναι εύκολοι καιροί –για κανένα μας. Η επιχειρηματική τάξη δίκαια ανησυχεί και αναρωτιέται για το μέλλον. Δίκαιο θα ήταν να διακατέχεται και από ενοχές –διότι έχουμε κι εμείς μερίδιο ευθύνης για τη σημερινή κρίση. Κάποιοι από εμάς είχαν βουλευτεί στο κράτος της εύνοιας, της πελατείας και της συναλλαγής. Είχαν γίνει μέρος της κρατικοδίαιτης οικονομίας και μας στιγμάτισαν όλους. Υποστήκαμε αδιαμαρτύρητα την πολιτική και ιδεολογική δαιμονοποίηση της επιχειρηματικότητας, δειλιάζοντας να δώσουμε τη μάχη των δικών μας ιδεών και αξιών. Κοιτάζαμε τις δουλειές μας, και παραμελήσαμε το συλλογικό συμφέρον μας. Ανεχθήκαμε στην εξουσία πρόσωπα που ποτέ δεν θα προσλαμβάναμε στις επιχειρήσεις μας. Υπήρξαμε συμμετοχοί ή απλοί παρατηρητές ενός πολιτικού συστήματος που οδηγούσε νομοτελειακά στη σημερινή κατάντια. **Έχουμε ευθύνες** που δεν παραγράφονται. **Έχουμε χρέη** που αναπόφευκτα θα πληρώσουμε, εδώ που αφήσαμε να φτάσουν τα πράγματα.

Αλλά τώρα είναι η ώρα της αλήθειας και της ανάγκης για τον τόπο μας. Τον τόπο όπου θέλουμε να δουλεύουμε και να κερδίζουμε, τον τόπο όπου θέλουμε να ζούν τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας. **Είναι ο τόπος μας**. Έχουμε κτίσει σ' αυτόν γερά θεμέλια από τσιμέντο και σίδερα. **Δεν τον χαρίζουμε στους ανεπαρκείς, δεν τον παραδίδουμε στους δημαγωγούς, δεν τον εκχωρούμε στους πλιατσικολόγους.**

Από το σημερινό αδιέξοδο ζητείται σήμερα μια νέα εθνική αναπτυξιακή διέξοδος. Αυτή, **μόνο η σύγχρονη επιχειρηματική μας τάξη μπορεί να την εγγυηθεί**. Μόνο αυτή μπορεί να αναδασώσει την καμένη γη της κρίσης. Αυτή διαθέτει τις κατ' εξοχήν αρετές που απαιτούνται για να ξανασταθεί ο τόπος στα πόδια του: οργάνωση, γνώση και τόλμη, αποτελεσματικότητα, καινοτόμο πνεύμα, ικανότητα σχεδιασμού και παραγωγής πλούτου.

Εμείς δεν διεκδικούμε εξουσία. Θέλουμε όμως, ναι, θέλουμε και μπορούμε, **να ηγηθούμε** σε μια κοινωνία που χωρίς εμάς, χωρίς τη δική μας δουλειά, τη δική μας γνώση και, πάνω απ' όλα, χωρίς τις δικές μας αξίες, δεν μπορεί να πάει μπροστά.

Τώρα είναι η ώρα για όσους θέλουν, ξέρουν, τολμούν.

Στον καταπιεσμένο και συκοφαντημένο χώρο της ιδιωτικής πρωτοβουλίας βρίσκονται σήμερα όσοι ζωντανοί, όσοι ικανοί να δουλέψουν με συνέπεια για να δώσουν στην οικονομία και την κοινωνία μας μια δημιουργική προοπτική. Να δώσουν δουλειά στους άνεργους και μέλλον στους νέους της πατρίδας μας.

Αυτός είναι τώρα ο ρόλος μας. Αυτή είναι η ευθύνη μας. Σας ευχαριστώ.